

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Era foraster i em vau acollir

Aquest dissabte celebrem a la nostra diòcesi la Jornada diocesana dels Migrants. Va ser l'any 2023 quan es va crear a la diòcesi la Delegació episcopal de Migrants i l'any següent es va celebrar la primera jornada diocesana. Es tracta doncs d'un àmbit pastoral relativament nou a la nostra diòcesi, però que respon a un anhel i una realitat que s'ha anat fent present i que en els darrers temps s'ha incrementat notablement.

Els canvis socials esdevinguts en aquests inicis del segle en el món han comportat fluxos migratoris des d'àmplies zones del Tercer Món fins a les nostres terres occidentals. Moltes són situacions sovint viscudes amb dolor i que demanen una resposta de les nostres comunitats no sempre fàcil de donar. Altres moviments migratoris no són tan durs i complexos, però que també demanen un acompanyament i un ajut.

Com a Església tenim ben presents les paraules del Senyor al judici final en l'Evangeli de sant Mateu, «era foraster i em vau acollir» (Mt 25,35) i aquesta invitació ressona una vegada i una altra en el cor dels cristians i de totes les persones de bona voluntat. Però en realitat ens podríem preguntar qui és el foraster. És que no en som tots de forasters en aquest món? Diu el salm: «Soc foraster en aquesta terra, no m'amaguis els teus manaments» (Sal 119,19).

El papa Francesc, en la butlla *Spes non confundit* de convocatòria del jubileu que estem celebrant fa referència a com aquest és un dels àmbits que «necessiten de la presència salvífica de Déu i que requereixen ser transformats en signes d'esperança» (núm. 7). «No poden faltar signes d'esperança vers els migrants, que abandonen la seva terra a la recerca d'una vi-

Emigrantes, de Ventura Álvarez Sala

da millor per a ells i per a les seves famílies» (núm. 13).

Aquesta és una realitat cada vegada més present al nostre món, però no és una situació nova per a l'Església. Ja els apòstols es van trobar immersos en una societat multicultural, diversa, i amb el seu testimoniatge i la seva vida van portar-hi la llum de l'Evangeli. Sens dubte que Pere i Pau a Roma es van haver de moure en un context semblant, en el que ells mateixos eren forasters.

La nostra societat és el resultat d'un procés evolutiu de segles en el que les migracions al llarg de la història ha generat, amb

el pas dels anys la confluència de cultures i sensibilitat diferents, i és una riquesa que nosaltres no podem malmetre amb actituds egoistes, individualistes o depreciatives per part d'uns o d'altres.

Des de la Delegació episcopal de Migrants i tota l'Església diocesana hem de treballar per impulsar i animar l'acció evangelitzadora amb aquests germans respectant la seva sensibilitat, evitant tancaments i rebutjos per tal que estrobin amb el Senyor, amb l'objectiu que se sentin integrats a les comunitats cristianes, part d'una veritable família. «Era foraster i em vau acollir», aquest és el missatge que ens deixa l'Evangeli en aquesta Jornada.

ENTREVISTA

El jubileu i la litúrgia

AURELIO GARCÍA MACÍAS

El bisbe subsecretari del Dicasteri per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments, Mons. Aurelio García Macías, afirma que per a viure aquest jubileu el més important és fer el pas per la confessió, «perquè l'home necessita remirar la seva vida, redescobrir-la, reconèixer pecats i deficiències, recapacitar i actuar». «Un any sant és com una crida a tots aquells que potser estem una mica adormits, acomodats; i que cada 25 anys tenim l'oportunitat de reconduir les nostres vides», assegura.

Per què la litúrgia és important per a viure el jubileu?

És important per a tota la vida cristiana. La litúrgia és la que et comunica la gràcia de Déu; és a dir, la que et renova. Tu pots tenir disposició d'una renovació, però qui et renova és el Senyor, i és Ell qui actua a través dels seus sagraments. Ell és qui concedeix la gràcia, la que et renova, la que t'enforteix, la que t'anima a continuar endavant.

Com valora el treball que es fa a Catalunya a nivell litúrgic?

És molt positiu. Estic convençut que tot el món hispà li hem d'estar molt agraïts a l'Institut de Litúrgia de Barcelona. Especialment al Dr. Pere Tena, predecesor meu. Aquí hi conflueixen tot un conjunt de persones ben preparades en la teologia, en matèria litúrgica, que van donar fruits, materialitzats a través de documents, llibres, revistes, conferències, cursos...

Com recomana viure el jubileu?

El jubileu té sentit si tu li dones sentit. Els llibres, els testimonis que podem trobar a internet ens poden ser de gran ajuda, però si al final tu no n'estàs convençut, de què necessites el jubileu, ben poca cosa es pot fer. Per tant, jo faria una crida perquè tothom necessiti d'un moment per revirar la vida, per a examinar-la a la llum de la fe i retornar a Déu.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

Ara és l'hora del teu salm

La pregària de petició és freqüent en la nostra relació amb Déu. No sovintegen tant, però, les pregàries de lloança i d'acció de gràcies. Lloança per la seva grandesa, per la seva providència, per la seva proximitat... Agraïment per la vida, pel seu amor, per la seva misericòrdia...

Un pare de família, encara jove, recollint una proposta del sacerdot que acompanya un recés del seu grup de matrimonis, va escriure una adaptació del salm 136. Respectant l'inici, el continua des de la pròpia vivència. El va cloure recollint el final de l'original. Aquest en fou el resultat: «Enaltiu el Senyor: que n'és, de bo! Perdura eternament el seu amor. / Enaltiu el Déu dels déus. / Perdura eternament el seu amor. / Enaltiu el Senyor dels senyors. / Perdura eternament el seu amor». Gràcies, Senyor, per estimar-nos i per acceptar-nos tal com som. «Perdura eternament el seu amor». Ell creuà la Maria en el meu camí i continuarem caminant junts.

«Perdura eternament el seu amor». Ens ha beneït amb cinc fills xamosos. «Perdura eternament el seu amor». Hem arribat a la maduresa, envol-

tats d'unes bones famílies i amistats. «Perdura eternament el seu amor». M'ha donat salut, esperança i optimisme. «Perdura eternament el seu amor». Ha fet de la meua petitesa un gra de mostassa. «Perdura eternament el seu amor». Gra de mostassa que creix i em fa sentir important al seu costat. «Perdura eternament el seu amor». Amb confiança i paciència m'ha acompanyat. «Perdura eternament el seu amor». Sempre vora meu, fins i tot en els moments més febles de la meua fe. «Perdura eternament el seu amor. / Enaltiu el Déu del cel, / Perdura eternament el seu amor.»

Aquesta pregària de lloança i acció de gràcies, experiència de pregària personal en la intimitat, des de la vida, esdevé font de lloança, d'elevació de l'esperit a Déu, des d'una confiança amorosa i joiosa. És un reconeixement a Déu per tots els seus beneficis, pel seu amor, per la seva fidelitat. Ens comunica la bondat de Déu envers els seus fills i filles i ens obre la possibilitat d'unir-nos en una mateixa lloança a Déu Pare, Canteu al Senyor un càntic nou, lloeu-lo d'un cap a l'altre de la terra (Js 42,10).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

No caben más pañuelos blancos

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Existe una pequeña historia de un joven que se marcha de casa, vive una mala vida, y arrepentido desea volver a los suyos. El papa Francisco recordaba la anécdota y la explicaba en un ángelus de la Cuaresma del año 2022 (27.03.22); narración en la que resuena la parábola del hijo pródigo.

«Me permito —decía el Santo Padre— contar una historia, inventada pero que hace ver el corazón del padre. Es una obra pop sobre el argumento del hijo pródigo, con toda la historia. Y al final, cuando el hijo decide volver a casa del padre, habla con un amigo y le dice: "Sabes, tengo miedo de que mi padre me rechace, que no me perdone". Y el amigo le aconseja: "Manda una carta a tu padre y dile: 'Padre, estoy arrepentido, quiero

volver a casa, pero no estoy seguro si tú estarás contento. Si quieres recibirme, por favor, pon un pañuelo blanco en la ventana". Y después empezó el camino. Y cuando estaba cerca de casa, en la última curva del camino, tuvo de frente su casa. ¿Y qué vio? No un pañuelo: estaba llena de pañuelos blancos, las ventanas, ¡todo!»

Cuando leemos este episodio, no podemos menos que maravillarnos de la infinitud de nuestro Padre Dios. El Papa lo aseguraba «El Padre nos recibe así, con plenitud, con alegría. ¡Este es nuestro Padre!»

Que María, madre y reflejo de la misericordia, nos ayude a reconocer nuestro pecado, a confiar y a apoyarnos en la misericordia de nuestro Señor.

Lectures de la missa diària i santoral

31. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Is 65,17-21 / Sl 29 / Jn 4,43-54]. Sant Benjamí, diaca i mr. (424) a Pèrsia; sant Amós, profeta; santa Balbina, vg. romana i mr.; beat Amadeu (†1472), duc de Savoia.

1. ■ Dimarts [Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jn 5,1-3a.5-16]. Sant Venanci, bisbe i mr.; sant Hug, bisbe; santa Teodora, mr.; beat Nuño Álvaro Pereira, rel. carmelità.

2. ■ Dimecres [Is 49,8-15 / Sl 144 / Jn 5,17-30]. Sant Francesc de Pàola (1416-1507), ermità, fund. Mínims (CR). Santa Maria Egipcíaca, penitent; sant Francesc Coll i Guitard.

3. ■ Dijous [Ex 32,7-14 / Sl 105 / Jn 5, 31-47]. Sant Sixt I, papa, mr.; Sant Nicetas, abat.

4. ■ Divendres [Sa 2,1a.12-22 / Sl 33 / Jn 7,1-2.10.14.25-30]. Sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, rel. franciscà.

5. ■ Dissabte [Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jn 7,40-53]. Sant Vicenç (o Vicent) Ferrer (1350-1419), prev. dominicà, de València (on se celebra el dilluns de la segona setmana de Pasqua). Santa Emília, vg. i mr.; santa Maria-Crescència Höss, vg. franciscana.

6. ■ † Diumenge vinent, V diumenge de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Is 43,16-21 / Sl 125 / Fl 3,8-14 / Jn 8,1-11]. Sant Marcel·lí, mr.; sant Sixt I, papa (romà, 115-125) i mr.; sant Guillem, abat.

Intencions del Sant Pare per al mes d'abril

Preguem perquè l'ús de les noves tecnologies no substitueixi les relacions humanes, respecti la dignitat de les persones i ajudi a afrontar les crisis del nostre temps.

DIUMENGE IV DE QUARESMA

(Es poden llegir les lectures del cicle A: 1Sa 16,1b.6-7.10-13a / Sl 22 / Ef 5,8-14 / Jn 9,1-41 [o més breu: 9,1.6-9.13-17.34-38].)

Lectura del llibre de Josuè (Js 5,9a.10-12)

En aquells dies, el Senyor digué a Josuè: «Avui us he alliberat de la ignomínia d'Egipte».

Llavors els israelites acamparen a Galgal, a la plana de Jericó, i van celebrar-hi la festa de Pasqua, al vespre del dia catorze del mes. L'endemà de la Pasqua, des del matí, menjaren productes del país, pa sense llevat i gra torrat.

Des d'aquell dia, que van menjar els productes del país, no caigué més el manà. Els israelites, no tenint ja manà, menjaren de les collites del país de Canaan durant aquell any.

Salm responsorial (33)

R. Tasseu i veureu que n'és de bo el Senyor.

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindré sempre als llavis la seva lloança. / La meua ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

Tots amb mi glorifiquen el Senyor, / exaltem plegats el seu nom. / He demanat al Senyor que em guiés: ell m'ha escoltat, res no m'espanta. R.

Alceu vers ell la mirada. Us omplirà de llum, / i no haureu d'abaixar els ulls, avergonyits. / Quan els pobres invoquen el Senyor, / els escolta i els salva del perill. R.

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,17-21)

Germans, aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou. I tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist i ens ha confiat a nosaltres aquest servei de reconciliació. Perquè Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix, no retraient-li més les culpes, i a nosaltres ens ha encomanat que portéssim el missatge de la reconciliació. Per tant, nosaltres fem d'ambaixadors de Crist, i és com si Déu mateix us exhortés a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu. Déu va tractar com a pecador aquell que no havia experimentat el pecat, perquè en ell nosaltres poguéssim ser justos segons la justícia de Déu.

✠ **Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc** (Lc 15,1-3.11-32)

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells».

Jesús els proposà aquesta paràbola: «Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare: "Pare, dona'm la part de l'herència que em toca". Ell els repartí els seus béns.

Pocs dies després, el més jove arreplegà tot el que tenia, se n'anà cap a un país llunyà i, un cop allà, dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta. Quan ho hagué malgastat tot vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. Llavors es llogà a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava.

Llavors reflexionà dintre seu: "Quants treballadors del meu pare tenen pa de sobres, i aquí jo m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu; pren-me entre els teus treballadors". I se n'anà a trobar el seu pare.

Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. El seu fill li digué: "Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu". Però el pare digué als criats: "Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras per celebrar-ho, mateu-lo i mengem, perquè aquest fill meu, que ja donava per mort, ha tornat viu; ja el donava per perdut i l'hem retrobat". I es posaren a celebrar-ho.

Mentrestant el fill gran tornà del camp. Quan s'acostava a casa sentí músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué: "Ha tornat el teu germà. El teu pare, content d'haver-lo recobrat en bona salut, ha fet matar el vedell gras".

El germà gran s'indignà i no volia entrar. Llavors sortí el pare i el pregava. Però ell li respongué: "He passat tants anys al teu servei, sense haver desobeït mai ni un sol dels teus manaments, i no m'has donat mai un cabrit per fer festa amb els meus amics, i ara que torna aquest fill teu després de consumir els teus béns amb dones públiques, ¿fas matar el vedell gras?". El pare li contestà: "Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que jo tinc és teu. Però ara hem d'alegrar-nos i fer festa, perquè aquest germà teu, que ja donàvem per mort, ha tornat viu; ja el donàvem per perdut i l'hem retrobat".»

(Se pueden leer las lecturas del ciclo A: 1Sa 16,1b.6-7.10-13a / Sl 22 / Ef 5,8-14 / Jn 9,1-41 [o más breve: 9,1.6-9.13-17.34-38].)

Lectura del libro de Josué (Jos 5,9a.10-12)

En aquellos días, dijo el Señor a Josué: «Hoy os he quitado de encima el oprobio de Egipto».

Los hijos de Israel acamparon en Guilgal y celebraron allí la Pascua al atardecer del día catorce del mes, en la estepa de Jericó. Al día siguiente a la Pascua, comieron ya de los productos de la tierra: ese día, panes ázimos y espigas tostadas.

Y desde ese día en que comenzaron a comer de los productos de la tierra, cesó el maná. Los hijos de Israel ya no tuvieron maná, sino que ya aquel año comieron de la cosecha de la tierra de Canaán.

Salmo responsorial (33)

R. Gustad y ved qué bueno es el Señor.

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor; / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

Proclamad conmigo la grandeza del Señor, / ensalcemos juntos su nombre. / Yo consulté al Señor, y me respondió, / me libró de todas mis ansias. R.

Contempladlo, y quedaréis radiantes, / vuestro rostro no se avergonzará. / El afligido invocó al Señor, / él lo escuchó y lo salvó de sus angustias. R.

Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 5,17-21)

Hermanos: Si alguno está en Cristo es una criatura nueva. Lo viejo ha pasado, ha comenzado lo nuevo.

Todo procede de Dios, que nos reconcilió consigo por medio de Cristo y nos encargó el ministerio de la reconciliación.

Porque Dios mismo estaba en Cristo reconciliando al mundo consigo, sin pedirles cuenta de sus pecados, y ha puesto en nosotros el mensaje de la reconciliación.

Por eso, nosotros actuamos como enviados de Cristo, y es como si Dios mismo exhortara por medio de nosotros. En nombre de Cristo os pedimos que os reconciliéis con Dios.

Al que no conocía el pecado, lo hizo pecado a favor nuestro, para que nosotros llegáramos a ser justicia de Dios en él.

✠ **Lectura del santo Evangelio según san Lucas** (Lc 15,1-3.11-32)

En aquel tiempo, solían acercarse a Jesús todos los publicanos y pecadores a escucharlo. Y los fariseos y los escribas murmuraban diciendo: «Ese acoge a los pecadores y come con ellos». Jesús les dijo esta parábola: «Un hombre tenía dos hijos; el menor de ellos dijo a su padre: "Padre, dame la parte que me toca de la fortuna". El Padre les repartió los bienes. No muchos días después, el hijo menor, juntando todo lo suyo, se marchó a un país lejano, y allí derrochó su fortuna viviendo perdidamente. Cuando lo había gastado todo, vino por aquella tierra un hambre terrible, y empezó él a pasar necesidad. Fue entonces y se contrató con uno de los ciudadanos de aquel país que lo mandó a sus campos a apacentar cerdos. Deseaba saciarse de las algarrobas que comían los cerdos, pero nadie le daba nada. Recapacitando entonces, se dijo: "Cuántos jornaleros de mi padre tienen abundancia de pan, mientras yo aquí me muero de hambre. Me levantaré, me pondré en camino adonde está mi padre, y le diré: Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo: trátame como a uno de tus jornaleros". Se levantó y vino adonde estaba su padre; cuando todavía estaba lejos, su padre lo vio y se le conmovieron las entrañas; y, echando a correr, se le echó al cuello y lo cubrió de besos. Su hijo le dijo: "Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo". Pero el padre dijo a sus criados: "Sacad en seguida la mejor túnica y vestídsela; ponedle un anillo en la mano y sandalias en los pies; traed el ternero cebado y sacrificadlo; comamos y celebremos un banquete, porque este hijo mío estaba muerto y ha revivido; estaba perdido y lo hemos encontrado". Y empezaron a celebrar el banquete. Su hijo mayor estaba en el campo. Cuando al volver se acercaba a la casa, oyó la música y la danza, y llamando a uno de los criados, le preguntó qué era aquello. Este le contestó: "Ha vuelto tu hermano; y tu padre ha sacrificado el ternero cebado, porque lo ha recobrado con salud". Él se indignó y no quería entrar, pero su padre salió e intentaba persuadirlo. Entonces él respondió a su padre: "Mira: en tantos años como te sirvo, sin desobedecer nunca una orden tuya, a mí nunca me has dado un cabrito para tener un banquete con mis amigos; en cambio, cuando ha venido ese hijo tuyo que se ha comido tus bienes con malas mujeres, le matas el ternero cebado". El padre le dijo: "Hijo, tú estás siempre conmigo, y todo lo mío es tuyo; pero era preciso celebrar un banquete y alegrarse, porque este hermano tuyo estaba muerto y ha revivido; estaba perdido y lo hemos encontrado".»

COMENTARI

Laetare, alegrem-nos i perdonem-nos

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral

La paràbola del fill pròdig, o millor dit, del pare que ha d'acollir i perdonar els seus fills, és avui i sempre, d'una gran actualitat. Fem coses mal fetes, de vegades plens d'orgull i malficia, i altres vegades, sense pensar massa el que estem realitzant i qui-nes poden ser les seves conseqüències.

Ens costa perdonar, quan experimentem que ens han fet molt de mal, o han ferit la nostra sensibilitat; però també ens costa molt fer un pas enrere i demanar perdó sabent que, sovint, comporta una humiliació que no ens és agradable. No sabem com reaccionarà la persona ofesa o perjudicada.

Hem escoltat i meditat moltes vegades aquesta coneguda paràbola de Jesús que, en molts aspectes, toca situacions de les nostres vides:

- Volem ser lliures, anar a la nostra, i trencar lligams, fins i tot amb persones que ens estan fent bé (en aquest cas, els pares, avis, germans, família).
- Ens costa arribar a reconèixer que hem obrat malament; sovint ho descobrim quan ens toca patir les conseqüències del nostre mal procedir (no tenir menjar, estar sense recursos, trobar-se sol, no saber què fer, estar malalts).
- Costa trobar la manera de demanar ajuda i perdó (*dir al pare ja no mereixo que em diguis fill teu*).
- Però el Pare-Déu s'alegra de veure que el seu fill torna a casa.
- L'actitud del fill gran, també de vegades se'ns fa propera; creiem que l'altre, no mereix ni perdó, ni festes; es revela contra el pare que perdona. El seu llenguatge és ben expressiu, i la seva actitud és de no voler entrar a casa; com si digués: o ell (que és dolent) o jo que soc bo.
- No es considera germà de l'altre, i diu despectivament al seu pare: *ara que torna aquest fill teu... fas matar el vedell gras?*
- El pare li recorda: *Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que jo tinc és teu. Però ara hem d'alegrar-nos i fer festa, perquè aquest germà teu, que ja donàvem per mort, ha tornat viu.*

I li prega que entri a casa, perdontant i estimant.

Aquest paràbola l'hem proclamada, ara en aquest temps de Quaresma, el dia del diumenge *Laetare*, que vol dir: Alegreu-vos, estigueu contents, *seu alletats amb l'abundància del consol*.

No podem quedar-nos en paraules boniques. Anem als fets, i revisem com és la nostra manera de procedir.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Del dilluns 31 de març fins al divendres 4 d'abril. Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola a Madrid.

Dissabte 5 d'abril, a les 10 h. Trobada d'escolans al Seminari diocesà a Vall-doreix.

Diumenge 6 d'abril, a les 10.30 h. Missa a la parròquia de Sant Llorenç de Terrassa.

Notícies

Conferències quaresmals a l'Arxiprestat Montbui Puiggraciós. Els dimecres 12 i 19 de març, l'arxiprestat va organitzar dues conferències en el

març de l'Any Jubilar. La Gna. Llum Delàs va parlar sobre l'esperança en el món dels marginats, i Mn. Carles Ca-huana, sobre el seu paper en els mitjans de comunicació. El cicle va concloure el dissabte 22 amb un recés a Can Xammar, dirigit per Mn. Xavier Farrés.

Trobada de Seminaris de Catalunya a Terrassa. El Seminari de Terrassa va acollir, el 19 de març, la Trobada de Seminaris de Catalunya. A la tarda va tenir lloc el tradicional torneig de futbol al col·legi Viaró. La jornada va concloure amb la Missa amb Vespres, presidida pel bisbe Salvador, i un sopar de fraternitat.

10è Aniversari d'APASOMI. El divendres 21 de març, el Teatre parroquial de Sant Vicenç de Jonqueres va acollir l'acte central del desè aniversari d'APASOMI, empresa d'inserció social de Càritas Diocesana. L'esdeveniment

va comptar amb parlaments, testimonis i la cloenda del bisbe Salvador, seguit d'un refrigeri.

Visita jubilar a la Catedral. La parròquia de la Santíssima Trinitat de Sabadell va visitar, el dissabte 22 de març al matí, la Catedral amb motiu de l'Any Jubilar per rebre el do de la indulgència.

Eucaristia en Ritu hispano-mossàrab a Sant Pere. El bisbe Salvador va presidir, el dissabte 22 de març al vespre, l'Eucaristia en ritu hispano-mos-

sàrab a la parròquia de Sant Pere de Terrassa. En acabar, la parròquia li va oferir alguns detalls pel seu pròxim 75è aniversari.

Celebració jubilar a la Salut. El dissabte 22 de març va tenir lloc una nova jornada jubilar al santuari de la Mare de Déu de la Salut, amb l'acompanyament de l'Arxiprestat de Sant Feliu de Llobregat, la parròquia de Sant Oleguer de Sabadell i altres pelegrins, compartint un dia de pregària i comunió fraterna.

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

Era forastero y me acogisteis

Este sábado celebramos en nuestra diócesis la Jornada diocesana de las Migraciones. Fue en 2023 cuando se creó en la diócesis la Delegación episcopal de Migraciones y al año siguiente se celebró la primera jornada diocesana. Se trata, pues, de un ámbito pastoral relativamente nuevo en nuestra diócesis pero que responde a un anhelo y una realidad que se ha ido haciendo cada vez más presente y que en los últimos tiempos se han incrementado notablemente.

Los cambios sociales acaecidos en estos inicios del siglo en el mundo han comportado flujos migratorios desde amplias zonas del tercer mundo hasta nuestras tierras occidentales. Son situaciones a menudo vividas con dolor y que piden una respuesta de nuestras comunidades no siempre fácil de dar. Hay otros movimientos migratorios no tan duros y complejos pero que también piden un acompañamiento y ayuda.

Como Iglesia tenemos bien presentes las palabras del Señor en el juicio final en el Evangelio de san Mateo: «era forastero y me acogisteis» (Mt 25,35); y esta invitación resuena una y otra vez en el corazón de los cristianos y de todas las personas de buena voluntad. Pero en realidad deberíamos preguntarnos quién es el forastero. ¿Acaso no somos todos forasteros en este mundo? Dice el salmo: «Soy forastero en esta tierra, no me escondas tus mandamientos» (Sal 119,19).

El papa Francisco, en la bula *Spes non confundit* de convocatoria del jubileo que estamos celebrando hace referencia a cómo este es uno de los ámbitos que «necesitan de la presencia salvífica de Dios y que requieren ser transformados en signos de esperanza» (núm. 7): «no pueden faltar signos de esperanza hacia la vida a los migrantes que abandonan su tierra en busca de una vida mejor para ellos y para sus familias» (núm. 13).

Esta es una realidad hoy muy presente en nuestro mundo, pero no es una situación nueva para la Iglesia. Ya los apóstoles se encontraron inmersos en una sociedad multicultural, diversa, y con su testimonio y su vida llevaron la luz del Evangelio. Sin duda que Pedro y Pablo en Roma tuvieron que moverse en un contexto similar, en el que ellos mismos eran forasteros.

Nuestra sociedad es el resultado de un proceso evolutivo de siglos que las migraciones, a lo largo de la historia, han generado con el paso de los años la confluencia de culturas y sensibilidades diferentes, y es una riqueza que nosotros no podemos estropear con actitudes egoístas, individualistas o despreciativas por parte de unos o de otros.

Desde la Delegación episcopal de Migrantes y toda la Iglesia diocesana debemos trabajar para impulsar y animar la acción evangelizadora con estos hermanos respetando su sensibilidad, evitando cierres y rechazos para que se encuentren con el Señor, con el objetivo de que se sientan integrados en las comunidades cristianas, parte de una verdadera familia. «Era forastero y me acogisteis» (Mt 25,35), este es el mensaje que nos deja el Evangelio en esta Jornada.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

